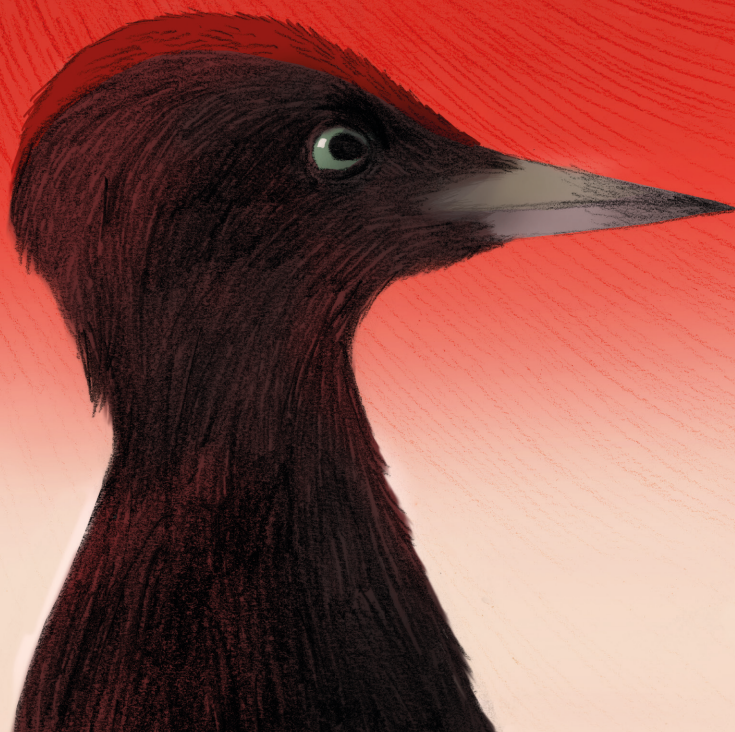

AKI OLLIKAINEN

KRISTUKSEN TOINEN TULEMINEN

SILTALA

KRISTUKSEN TOINEN TULEMINEN

AKI OLLIKAINEN

KRISTUKSEN TOINEN TULEMINEN

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ SILTALA | HELSINKI

*Tekijä kiittää Alfred Kordelinin säätiötä,
Taiteen edistämiskeskusta, Suomen Kulttuurirahastoa
sekä WSOY:n kirjallisuussäätiötä saamastaan tuesta.*

© Aki Ollikainen

ISBN 978-952-234-788-6

Painettu EU:ssa

OSA I

(1914)

Tämä kuva on kaunis...

ENSIMMÄINEN LUKU

Ei ole sinua ja minua erikseen. Me olemme aina yksi.

Lintu lehahti oksalle, painoi päänsä puolisonsa siipeä vasten. Tykkylumi painoi kuusenhavuja hiljaisessa metsässä, se soi aivan rungon vierellä kyhjöttävälle parille suojaosan piilon. Uroslinnun rintamus oli verenpunainen, naaraan taivaan harmaa. Hanki heijasti surullista, sinertävää valoa.

Lyhyiden päivien varjot olivat pitkiä, mutta ne kutistuivat kierros kierrokselta, kun aurinko kohosi päivittäin korkeammalle horisontin yläpuolelle.

Lumi kuusen oksalla alkoi muuttaa olomuotoaan. Se vettyi raskaaksi, painoi taipuisaa oksaa entistä alemmas, irtosi viimein havuista ja putosi maahan. Taivaan kirkaasta kehrästä karanneet säteet kimaltelivat valkoisella vaipalla. Lintujen viserrys täytti vielä tovi sitten vaitonaisen maiseman. Punatulkkipariskuntakin oli aloittanut pesänrakennuksen.

Kinokset muuttuivat vedeksi, pieniksi noroiksi, jotka lipuivat maaston muotoja mukaillen yli jäisten iljanteiden. Ne muuttivat suuntaa kohdatessaan puun juurakon ja

yhtyivät puroksi, joka rinteiden juurella solisi huilun lailla ja juoksi kohti yhä suuremmaksi paisuvaa jokea. Matkallaan alajuoksulle joki kohtasi kallion, johon se oli vuosituhansien kuluessa kovertanut itselleen uoman. Nyt se jylhisten laski kevättulvan vesimassat juoksemaan kallioiden väliin. Forte fortissimo. Koski lauloi ylistyslaulua alati eteenpäin virtaavalle voimalle, veden ikuiselle kiertokululle.

Ei ole sinua ja minua erikseen. Me olemme aina yksi.

Idan piti huutaa hänelle, jotta sanat erottuisivat läpi kosken pauhun.

Hento pilviharso oli laveerattu taivaalle, joka kaartui katedraalin kupoliksi heidän ylleen. Kuohuvan veden kaiuissa Aarne oli kuulevinaan jumalten laulun. Se oli onomatopoeettista runoutta. Hän tunsu ihmisen ja maailman ykseyden vesimassojen iskiessä vasten graniittia – ääniaalloissa, jotka lävistäessään hänen kehonsa vavisuttivat solujen seinämiä. Kevään riemun.

»Ida, me olemme kaksi puroa, jotka...»

»Mitä me olemme?» Ida huusi ja nosti käden kaikukopaksi korvansa taakse.

Aarnea alkoi naurattaa, hänen pitäisi karjua kuiskattaviksi tarkoitetut sanat.

»Yksin me olemme pieniä puroja! Mutta yhdessä me olemme koski!»

Sellaiset olivat Aarnen ajatuksissa luonnon runousopin lait.

Ida hiveli hopeaketjussa roikkuvaa tuohista ristiä, jonka Aarne oli hänelle lahjoittanut.

»Ei meitä saa erilleen edes kuolema», Ida huusi Aarnen korvaan.

Ja jos ei edes kuolema, mikä olisi se valta, joka heidät voisi erottaa?

TOINEN LUKU

Kosken ääni nousee syvältä hänen sisältään, humina joka voimistuu noustessaan rinnasta kohti tärykalvoja. Ja se koski virtaa verenpunaista.

Dies Bildness ist bezaubernd schön...

Ensimmäiset säkeet olivat tulleet suusta kirkkaina ääninä. Niissä muotokuva oli lumoavan kaunis, eihän sellaista ollut yksikään silmä nähnyt.

Sitten keuhkoihin pisti. Kuin olisi veitsellä sohaistu. Isku tuli yllättäen, kuten oli tullut maaliskuun iduksena ensimmäinen tikarinisku Rooman senaatissa pari vuosituhatta aiemmin. Ehkä Caesarkaan ei tuossa vaiheessa vielä ymmärtänyt tilanteen vakavuutta, ei tuntenut varsinaista kipua terän painuessa lihaan. Oli vain ohimenevän hetken ajan hölmistynyt. Veren tahratessa paikat tunne muuttui kauhuksi. Isku tuli yllättäen kaikista ennusmerkeistä huolimatta.

Hän luuli yhä laulavansa. Mutta hiljaisuus oli jo ikuisuuden mittainen ja sen syövereistä kohosi verenpunaisen kosken kuohahdus.

ISBN 978-952-234-788-6 | KL 84.2.

WWW.SILTALAPUBLISHING.FI

ULKOASU ELINA WARSTA, WWW.SOLMU.NU

Kesken maaseutukiertueensa syksyllä 1914 ooppera-tenori Aarne Odenilla todetaan tuberkuloosi. Hänet passitetaan keuhkotautiparantolaan, kuoleman rajalla riutuvien valtakuntaan.

Samaan aikaan pohjoisessa syrjäkylässä saarnamies ja talollinen Kustaa Anttolan elämä suistuu raiteiltaan, kun Kristus ilmestyy ikkunan taakse kuuntelemaan hänen saarnaansa.

Aki Ollikaisen neljännen romaanin kohtaukset ovat kuin ekspressionistisia maalauksia, jotka kurottavat näkyvän maailman tuolle puolen.

